

Tempora Nostra ■ 31ste jaargang, nummer 1, 2019

• Voorwoord	3	• Eerste Hulp Bij Ondernemerschap	29
• Beekvliet bij de tijd	4	• Free van Ierland met haar song 'Still'	31
• Mijn leven na Beekvliet: Lianne van der Aa	8	• Jaarvergadering Nunc Meminisse Iuvat	32
• Hoe is het toch met Loek Hoozemans?	12	• Personalia	33
• Jan Lurinks legt uit	17	• Colofon	34
• Oud-Beekvlieters in het nieuws	18		
• Column Femke Helling: Samen spelen	24		
• In Memoriam Piet Rijkers	25		
• Hemel of hel: op kostschool in Brabant	26		

I Voorwoord voorjaar 2019

*Leden van Nunc Meminisse luvat en
lezers van Tempora Nostra,*

**Beekvliet hou
stroom...** Een
leus? Het is de
beginregel van
het schoolied van
Beekvliet,
40 jaar geleden
geschreven. In
ons waterrijke
land, dat
overigens steeds

droger wordt, lijkt het een mooie en
toepasselijke zin. Bijna poëtisch, maar
wat betekenen die drie woorden? Het
is een wens voor een goede vaart.
Maar elk volgend couplet begint met
nog een andere wens: hou woord, hou
zicht en hou stand... En zo zien we een
fraai vierluik: houd koers, koester de
vriendschap, kijk naar de toekomst
en laat Beekvliet voortbestaan. Aan
Tempora Nostra zal het niet liggen, want
alle vier die elementen vinden we weer
terug in de eerste uitgave van 2019.

Naast de gebruikelijke rubrieken
'Beekvliet bij de tijd', 'oud-Beekvlieters
in het nieuws' en 'Jan Lurinks legt uit'
leest u de periodieke column van Femke
Hellings, geen redactielid, maar nu
wel vaste medewerker 'extra muros'.
Misschien niet zo vreemd dat scholieren
in haar stuk een hoofdrol spelen.
Mirjan Boot ontfutselde - kennelijk met
enige voorafgaande spanning bij beide
partijen - persoonlijke herinneringen
aan oud-medewerker Loek Hoozemans.
Soms gaat het leven van een oud-leerling
niet zo ver van Beekvliet gewoon door,

maar dan wel in een heel andere rol en
relatie tot de school. Wethouder Lianne
van der Aa beschrijft hoe dat gaat. Wie
- geografisch gezien - haar vleugels wat
verder van Beekvliet had uitgeslagen,
is Lonneke van der Poel. Maar ook zij
streek weer neer in haar vertrouwde
regio, nu om anderen vleugels te geven.

Oudere lezers - wellicht op zoek naar
nostalgie - worden bediend met herinne-
ringen aan 'Kostscholen in Brabant', met
alle helse of hemelse gevoelens die daar
soms bij horen.

De rubriek personalia gaat vooral over
reünisten van nu. Maar het lot brengt
een enkeling soms ineens in 'de tijd van
voorbij'. Dan wordt de herinnering ook in
Tempora Nostra bijgeschreven.

Met de lente in de lucht en nieuw leven
op het land laten alle bijdragen een eigen
geluid horen.

Alius aliud dicit

Ieder vogeltje zingt zoals het gebekt is.

Peter van Overbruggen, redactievoorzitter

I Beekvliet bij de tijd

De eerste maanden van 2019 zitten erop. Sterker nog: tegen de tijd dat deze editie van Tempora Nostra uitkomt, nadert voor klas 6 het eindexamen alweer met rasse schreden. Het nieuwe jaar bracht uiteraard weer wat nieuwe zaken en nieuwtjes op Beekvliet. Tijd voor een terugblik...

Door Patrick van Aarle

Soms ook wat minder goed nieuws

Hoewel we in deze rubriek vooral graag positieve ontwikkelingen op Beekvliet vermelden, kunnen we er niet omheen dat er op enkele fronten helaas weinig vooruitgang te melden is. In de eerste plaats ten aanzien van de al eerder besproken verbouwing van de school. Allerlei – zeker ook financiële – afwegingen van diverse betrokken partijen (de school, OMO, de gemeente) maken dat er minder schot in deze zaak zit dan de Beekvliet-bewoners zouden wensen; op dit moment is eigenlijk niet goed te zeggen hoe en wanneer er verbouwd zal gaan worden. Van het personele front kwam het nieuws dat de revalidatie van docent Nederlands Marc Kapteijns (zie eerdere edities van TN) weinig vooruitgang meer oplevert. Dat betekent dat inmiddels vast staat dat hij niet meer zal kunnen terugkeren voor zijn laatste jaren als docent; een enorm droevige gedachte voor iedereen op Beekvliet en zeker ook voor de vele oud-leerlingen die de prachtigste herinneringen aan de lessen van ‘Kappie’ hebben. Ook docente Beeldende Vorming Ruth Timmermans is door een ongelukkig ongeval (val van een ladder) voorlopig nog niet terug op school. Ten slotte viel de aanmelding van nieuwe

leerlingen dit jaar ook wat tegen: net iets meer dan 100 nieuwe leerlingen, tegen 120 – 130 in de afgelopen jaren. Is de oorzaak demografisch, is het eenmalig, of is er iets anders aan de hand? Dat wordt momenteel uiteraard uitgezocht!

GeoBattle

Een nieuw initiatief, dat volgend jaar wellicht weer meer basisschoolleerlingen naar Beekvliet zal trekken, is de

Het winnende GeoBattle-team toont ontwerp en bokaal.

GeoBattle. Op woensdagmiddag 20 februari traden teams van leerlingen uit groep 8 op Beekvliet in het strijdperk voor zes geografisch getinte ‘battles’, onder begeleiding van enkele leerlingen uit de bovenbouw en uiteraard de

docenten aardrijkskunde. Het ging er reuzefanatiek aan toe! De afsluitende ontwerpopdracht voor de multifunctionele herinrichting van een plein in Hengelo gaf uiteindelijk de doorslag: het team van de Willibrordusschool uit Esch won met een idee vol aandacht voor duurzaamheid. Zij kregen de GeoBattle-wisselbokaal en een taart voor de hele klas en mogen op 13 april in Hengelo op het NK GeoBattle verder gaan strijden.

Beroepenavond: veel oud-leerlingen present

Om de twee jaar organiseert het decanaat van Beekvliet een beroepenavond, waarop bovenbouwleerlingen in het kader van hun oriëntatie op studie en beroep komen luisteren naar presentaties van diverse beroepsbeoefenaars. Waar in voorgaande jaren vooral ouders van leerlingen zich aanmelden als sprekers, resulteerde een oproep op LinkedIn dit jaar in een groot aantal aanmeldingen van oud-Beekvlieters, in examenjaar variërend van 1982 tot 2012 – een heerlijk gemêleerd gezelschap dus. Gevolg was dat op 5 februari maar liefst twee derde van de presentaties verzorgd werd door zeer enthousiaste oud-leerlingen, die hun uitgebreide of nog wat minder ruime werkervaring met verve aan klas 4 en 5 presenteerden. De decanen Peters Rit en Van Aarle waren er zeer mee in hun nopjes: erg mooi om te zien hoe graag oud-Beekvlieters naar hun oude schoolje terugkeren voor ‘doorlopende Beekvliet-educatie’! Voor de volgende editie (in 2021) zijn alle lezers van Tempora Nostra alvast uitgenodigd om zich aan te melden!

Alfa- en bèta-wedstrijden

Een mooi initiatief in deze tijd van – zo zegt men – massale ontleding: Beekvliets eersteklassers konden op 24 januari deelnemen aan de schoolronde van Read2Me, een voorleeswedstrijd voor brugklasleerlingen.

Thieme Kampen (in de zetel) als winnaar van de regionale voorleeswedstrijd.

Winnaar werd Thieme Kampen uit klas 1C. Hij las voor uit ‘Mist’ van Rom Molemaker en werd door de jury geprezen om zijn mooie, expressieve stem en zijn prettige volumewisselingen. Op 27 februari mocht hij daarom Beekvliet vertegenwoordigen bij de tweede ronde, voor scholen uit de regio Den Bosch. En ook daar won hij de eerste prijs. Op 11 april mag hij nu meedoen met de provinciale finale. De uitslag daarvan is op het moment van schrijven nog niet bekend...

Robotwedstrijd

Van een andere orde is de deelname van twee Beekvliet-teams aan de First Tech Challenge: een robotwedstrijd voor middelbare scholieren, waarin (met name) bovenbouwleerlingen zelf een robot ontwerpen en programmeren, die vervolgens een reeks opdrachten moet kunnen uitvoeren. Team FTC-Units, bestaande uit vierde- en vijfdeklassers, deed voor het tweede jaar mee aan deze wedstrijd en had op Beekvliet een tweede team geïnspireerd om ook deel te nemen.

Team Panic Attack in actie tijdens de finale van de First Tech Challenge.

Ondanks het relatief late instapmoment van dit team, Panic Attack – het verklaart de teamnaam –, bereikten beide teams de nationale finale, op 9 februari in Den Haag. Daarin bereikte FTC-Units zelfs de halvefinaleronde. Het Brabants Dagblad besteedde op 6 februari aandacht aan de teams: zie <https://www.bd.nl/meierij/twee-teams-van-gymnasium-beekvliet-naar-first-tech-challenge-a76d6efc/>.

Nieuwe bestemmingen

Half maart ging vrijwel heel klas 5 op pad voor de jaarlijkse culturele en uitwisselingsreizen. Waar de uitwisseling met Derby College uit Engeland al zijn

Constructies van Leonardo da Vinci nabouwen in Florence.

vijftiende editie beleefde, waren er ook enkele nieuwe bestemmingen, naast de inmiddels 'vaste prikken' Londen, Berlijn en Krakau. Na een geslaagde kleinschalige test vorig jaar ging nu een grote groep naar Florence voor een programma met veel kunst, cultuur, opera en Leonardo da Vinci. Ook Salzburg was

Prachtig uitzicht over Salzburg.

nieuw op het programma: zoutmijnen en thermen stonden op het programma, maar uiteraard ook Mozart en, in het theater, Faust. Een klein groepje ging naar Poitiers, voor een eerste uitwisseling met een Franse school aldaar; in mei komt een grotere groep Franse leerlingen richting Sint-Michielsgestel. Vol ervaringen en indrukken keerden alle leerlingen een week later weer op Beekvliet terug.

Zonneauto op bezoek

Op donderdag 14 maart reed bijzonder bezoek Beekvliet binnen. 'Reed', want het betrof de Nuna-9, de zonneauto waarmee studenten van de TU Delft twee jaar geleden de World Solar Challenge wonnen, een race voor auto's die volledig op zonne-energie werken. Initiator van het bezoek was oud-leerling Bruno Martens (examen 2014), die dit jaar in het zogeheten Vattenfall Solar Team zit: een team van zestien studenten van de TU Delft die zich anderhalf jaar lang bezig houden met het ontwikkelen van de opvolger van de Nuna-9, de NunaX, die aanstaande oktober in Australië een poging gaat doen om de wereldtitel te prolongeren.

Nadat de auto door Bruno en twee van zijn teamgenoten met wat passen en meten was opgesteld in de garderobe – het regende buiten – en veel leerlingen zich in de kleine pauze al hadden vergaapt aan dit mooie stukje moderne technologie, hield Bruno in de aula een presentatie voor alle leerlingen van klas 5. Daarin liet hij zien wat de pijlers zijn onder het succes van de Delftse zonneauto, die al acht maal de race heeft gewonnen, en hoe zestien studenten dit

Bruno Martens (2014) poseert naast de Nuna-9 na afloop van zijn presentatie.

alles in anderhalf jaar tijd voor elkaar krijgen. Na afloop van de inspirerende presentatie was er voor de leerlingen nogmaals gelegenheid om de auto te bekijken en vragen te stellen aan de drie studenten. Ook het Brabants Dagblad was van de partij: voor hun bijdrage en een bijbehorend filmpje (waarin zowel Bruno als enkele leerlingen van Beekvliet aan het woord komen), zie <https://www.bd.nl/meierij/flinke-belangstelling-op-gymnasium-in-sint-michielsgestel-voor-zonneauto-ac059229/>.

In oktober zijn de avonturen van Bruno c.s. in Australië ongetwijfeld te volgen via diverse media. Een maandje eerder al verschijnt de volgende aflevering van Beekvliet bij de Tijd! Alvast een fijne zomer en tot dan! ★

I Mijn leven na Beekvliet: Lianne van der Aa

'Veel geleerd en veel plezier gehad'

Zoals ongetwijfeld bij velen van jullie ook het geval is, heb ik een toptijd gehad op Beekvliet (1979-1985). Ik heb niet alleen veel geleerd en de basis gelegd voor mijn loopbaan, maar vooral ontzettend veel plezier gehad. Met vier vriendinnen, met klasgenoten, maar ook met docenten.

Door Lianne van de Aa

Wie herinnert zich nou niet meneer Ditvoorst, Van Boekholt, Princée, Smits, Van Rijnsoever, Hoozemans, Janssen, Leijten, Gondrie, en mevrouw De Kruijf, Wessels, Peeters-Rit en Polman. Met hun (eigen)aardigheden, maar vooral ook empathisch en al dan niet didactisch vermogen...

Beekvliettijd

Waar ik als eerste aan terug denk is toch het busongeluk dat we hebben gehad, toen ik in de vijfde klas zat, op 1 mei 1984. Op schoolreis naar de Provence, na een bezoek aan de Mont Ventoux, raakte de bus van de weg en belandden

Busongeluk tijdens Provencereis, 1 mei 1984. O.a. Jacqueline Verhagen, Ingmar Heinen, Marya Verwegen, Marion Braks en Hanneke vd Berg.

Krantenartikel bij thuiskomst. V.l.n.r.: Lianne van der Aa, Angela van den Oetelaar, Angela Severs, conrector Van Rijnsoever. Op de achtergrond staan Karel van Zon en rector Wintjes.

wij tussen de bomen in de berm aan het begin van een steile helling. Gelukkig waren er slechts enkele gewonden en konden we na de eerste schrik de reis vervolgen. Het ongeluk heeft onze groep wel hechter gemaakt en we hadden daarna nog enkele mooie jaren op Beekvliet.

Lianne van de Aa, wethouder gemeente Sint-Michielsgestel.

Politicologie

In 1985 ging ik politicologie studeren in Leiden, en moest aanvankelijk erg wennen in de 'grote stad'. Ik realiseerde me dat we toch wel een beschermd leventje hadden geleid in Den Dungen (waar ik vandaan kwam) en op Beekvliet. En ik was erg gehecht aan mijn vriendinnen, die tijdens de studie uiteraard allemaal hun eigen richting op gingen.

De keuze voor politicologie lag vrij voor de hand: ik was vooral een alpha, breed geïnteresseerd in de maatschappij, veel belangstelling voor het nieuws en politiek was mij met de paplepel ingegoten; mijn vader was jarenlang raadslid en wethouder in Den Dungen. Destijds twijfelde ik nog even tussen communicatie en politicologie, maar omdat er een wachtlijst was bij communicatie, koos ik voor het laatste. Met een leuk studentenhuus Maupertuus en idem studentenvereniging Quintus vond ik toch mijn draai en werd ik actief in het CDJA, de jongerentak van het CDA. Ook daar had ik een toptijd en heb ik geleerd dat politiek naast serieus, vooral ook heel leuk is. En niet onbelangrijk:

daar heb ik mijn huidige man, Frank Beck, leren kennen.

Werken in mannenbolwerk

In 1990 studeerde ik af in lokale politiek en kon ik meteen aan de slag bij het VNO, Verbond voor Nederlandse Ondernemingen. Eerst als regionaal medewerker voor de Randstadprovincies, later als regionaal secretaris voor Noord-Holland. In relatie tot mijn collega secretarissen, was ik nogal jong voor de functie (25 jaar), maar ik wist me staande te houden in het mannenbolwerk dat het VNO toen was. Inmiddels had manlief Frank een baan gevonden bij de provincie Noord-Brabant, en na wat wikken en wegen verhuisden we naar Brabant, naar Vught. De woon-werkafstand van Vught naar Haarlem werd op een gegeven moment toch wat veel en toen ik hoofd Communicatie bij de gemeente 's-Hertogenbosch kon worden, maakte ik de overstap naar de gemeente. Een nog veel interessantere werkomgeving dan ik aanvankelijk had gedacht en ik merkte dat werken bij de overheid goed aansloot bij mijn interesses.

Geen tweede spijt

Na vervolgens een aantal jaren bij de gemeente Bernheze te hebben gewerkt als hoofd afdeling Bestuurlijke en Juridische Zaken en Voorlichting, besloot ik mij aan te sluiten bij het bedrijf dat Frank ondertussen was gestart, Beck Communicatie. Inmiddels hadden we twee dochters, Vicky en Rosa en ik wilde graag wat flexibeler zijn in mijn agenda. Insteek van ons bedrijf was vooral kwaliteit leveren en plezier in het werk hebben. En dat is gelukt, geen tweede spijt gehad. Inmiddels is Beck Communicatie uitgegroeid tot hét interim communicatiebureau voor overheidscommunicatie in Zuid-Nederland, met gemiddeld 30 adviseurs aan het werk.

Terug naar de roots

In 2002 verhuisden we 'terug' naar Den Dungen, waarvan ik ooit had gezegd daar noooit meer te willen wonen. De boerderij van mijn ouders kwam te koop en weer na wat wikken en wegen besloten we toch terug te gaan naar mijn roots. We groeiden namelijk met ons bedrijf uit de verbouwde garage in Vught en een landelijke omgeving was toch wel zo fijn voor de opgroeiende dochters. Met een pony, schaapjes en twee honden een heerlijke tijd met onze meiden. Vicky en Rosa deden het goed en haalden op Beekvliet hun diploma's in 2016 en 2018. Leuk om in hun Beekvliet-periode enkele van mijn oud-leraren tegen te komen ("zitten jullie hier nog steeds?"). Maar ook mede oud-leerlingen, die ook kinderen op Beekvliet hadden en die zelfs bevriend met onze dochters waren.

Politiek bleef kriebelen

En toen begon het toch weer te

kriebelen... In mijn studententijd veel plezier gehad in het CDJA, een waardevol netwerk hieraan over gehouden, en het CDA in Sint-Michielsgestel kon wel een boost gebruiken. We kozen ervoor dat ik me beschikbaar zou stellen voor de gemeenteraad, want voor Frank was het wat lastiger gezien zijn interim-opdrachten. En van het een kwam snel het ander. Ik werd lijsttrekker in 2014 voor het CDA in onze gemeente. Na de verkiezingen kwamen we in de oppositie terecht en was ik 4 jaar fractievoorzitter in de gemeenteraad. Leuk om eens aan de andere kant van de tafel te zitten, maar ik merkte ook wel dat ik meer een bestuurder ben dan volksvertegenwoordiger. In 2018 werd ik weer lijsttrekker en wonnen we bijna 2 zetels bij de gemeenteraadsverkiezingen. Inmiddels hadden we er binnen ons bedrijf een partner bij, waardoor ik mij beschikbaar kon stellen voor het wethouderschap. Na een spannende tijd met onderhandelingen werd ik op 17 mei 2018 beëdigd als wethouder. De tweede wethouder Van der Aa in de familie.

'Opeens' wethouder

En dan ben je 'opeens' geen ondernemer meer, maar wethouder. Met portefeuilles Economische Zaken, Volkshuisvesting, Grondexploitaties, Maatschappelijk Vastgoed, Verenigingen, Subsidies, Sport, Onderwijs en Onderwijshuisvesting, Leefbaarheid en Communicatie. En ben je iedere dag op het gemeentehuis in Sint-Michielsgestel, wordt de (bomvolle) agenda beheerd door anderen en zit ik zomaar opeens met Carla Faassen van Beekvliet gesprekken te voeren over het onderwijsbeleid. En ontvang ik Erasmus studenten van Beekvliet op het gemeentehuis!

Charleston feest, 4 februari 1983, ter gelegenheid van het 12,5 jarig jubileum van rector Wintjes. V.r.n.l. Marion Braks, Angela van den Oetelaar, Lianne van der Aa, Marya Verwegen, Angela Severs

Boeiend en bijzonder om zaken weer vanuit een ander perspectief te bekijken. Het wethouderschap vraagt best veel van iemands vaardigheden. Lange dagen, vele gesprekken, bezoeken en openbare optredens, je werkt in een glazen huis en bent vaak in de media. Dat vraagt balanceren, analyseren, problemen oplossen, inlevend vermogen, creativiteit en positivisme. Maar waarbij ik ook hier weer ervoor probeer te zorgen dat het ook 'leuk' is, dat is mijn drijfveer steeds in het werk. Het is allemaal al serieus genoeg, dus ik maak tijd voor een grapje en heb oprecht belangstelling voor de mensen om me heen. Of dit nu collega's of medewerkers zijn, verenigingen, scholen of ondernemers.

Goede basis op Beekvliet

Als ik nu terugkijk naar waar ik nu sta, en ik kijk naar mijn tijd op Beekvliet,

dan denk ik dat daar een hele goede basis is gelegd. De menselijke maat, de coaching, interesse in elkaar, eigen verantwoordelijkheid nemen en plezier maken. Je haalt de oud-Beekvlieters er zo overal tussenuit. Ik kom ze regelmatig nog tegen: als collega-wethouder, als kandidaat voor de Tweede Kamer, als ouders op de manege, de vriendinnen, of gewoon toevallig tijdens vakantie... de klik is er meestal meteen en gespreksstof is er altijd.

Hoe mooi en waardevol is dat? ★

*Lianne van der Aa
Wethouder gemeente Sint-Michielsgestel*

I Hoe is het toch met Loek Hoozemans?

Oud-docent Klassieke Talen en Informatica

In het sfeervolle Oisterwijk vlakbij het monumentale centrum is Loek Hoozemans in 1998 neergestreken. Inmiddels woont hij daar al weer geruime tijd samen met Yvonne Lommen, oud-docente Frans.

Door Mirjan Boot-de Werd

Met de bekende geheimzinnige glimlach en de enigszins samengeknepen ogen, maakt Loek de deur open. "Ja, ik kan me voorstellen, dat jullie mij best wel streng vonden," antwoordt hij als ik beken dat ik dit keer een beetje zenuwachtig het interview in stap.

Hoe bent u tot de keuze gekomen om docent Klassieke Talen te worden?

"Op 2,5-jarige leeftijd verhuisden we naar Helmond, omdat mijn vader een nieuwe baan kreeg," vertelt de in 1950 geboren Vlaardinger. "Daar zat ik op het Carolus Borromeus College. Latijn en

Grieks vond ik al meteen leuke vakken. Alhoewel ik toch moeite had met Grieks," verklapt Loek. "De eerste vertalingen van de Griekse geschiedschrijver Xenophon gingen ook altijd fout. Als we aan elkaar vroegen hoe de toets was gegaan, antwoordde ik stevast dat ik twee fouten had: één fout van 12 regels en de tweede fout van 13 regels," lacht de oud-docent Klassieke Talen.

"Latijn lijkt erg veel op puzzelen, wat ik leuk vind. De keuze om Klassieke Talen te gaan studeren in Nijmegen lag dan ook voor de hand. In dezelfde tijd studeerden daar overigens ook Theo Bressers en Harrie Puttiger" (red. met Karel Ditvoorst het latere docententeam Klassieke Talen op Beekvliet). "Tijdens mijn studie merkte ik, dat je met Klassieke Talen niet veel anders kunt worden dan docent. Ik had ook wel interesse in archeologie, maar dat was geen optie om als vak uit te oefenen."

Grieks of Latijn?

"Grieks," antwoordt Hoozemans peinzend. "Vanwege de achterliggende oudheidkundige wereld. Het is meer sophisticated. Bij de Romeinen denk je toch al gauw aan gladiatoren, op leven en dood. De Griekse schrijvers vind ik ook leuk om te lezen: Herodotus, Homerus, Plato. Vooral Herodotus schreef leuke verhalen, een rasverteller zeg maar."

Tijdens een Romereis laat Loek zich beproeven door de goden bij La Bocca della Verità.

Hoe bent u als docent op Beekvliet terecht gekomen?

“Toen ik in 1975 afstudeerde, combineerde ik een baan in Helmond met lesgeven aan het Stedelijk Gymnasium in Den Bosch. Daar gaven destijds ook Pieter Ronner (red. oud-docent Duits) en Willemien Wessels (red. oud-docente Nederlands) les. Willemien Wessels was al enkele jaren eerder op Beekvliet terecht gekomen en informeerde mij over een vacature daar. Ik herinner me van het sollicitatiegesprek nog dat Wintjes (red. oud-rector) een trui droeg in plaats van een jasje wat toen gangbaar was. En zo ben ik in 1978 op Beekvliet terecht gekomen om er vervolgens 36 jaar les te geven.”

Zijn de leerlingen in die 36 jaar veel veranderd?

“Ik heb het altijd leuk gevonden om als docent voor de klas te staan. Ik was ook best wel een beetje streng,” lacht Hoozemans met zijn typerende glimlach en blik. “Maar in de loop der jaren ben

ik ook milder geworden hoor. Je ziet natuurlijk de leerlingen veranderen, van meer voegzaam naar mondig. Dat viel me pas het meest op toen ik tijdens mijn pensioen inviel op Beekvliet van oktober 2015 tot maart 2016. Je bent er even uit geweest en als je dan terugkomt, zie je dingen anders.”

Houdt u zich nog bezig met Grieks en Latijn nu u met pensioen bent?

“Met Grieks niet meer, maar met Latijn zeer zeker. Samen met oud-classici Karel Ditvoorst, Harry Puttiger, Theo Bressers en Arnold Wintjes vormen we ‘de kaartclub’ en vertalen we in opdracht van de Universiteit van Amsterdam de legenda’s van 16e-17e eeuwse wandkaarten. (red. In kaartlezerskringen geldt het begrip legenda als enkelvoud, vandaar het gebruik van de meervoudsvorm legenda’s, net zoals agenda.) Het is de bedoeling dat de teksten straks in boekvorm uitgegeven gaan worden,” legt Loek uit. “Het vertalen van de legenda’s brengt een hoop gepuzzel met zich mee. Het Latijn op deze kaarten is 16e en 17e eeuws en is anders dan het schoollatijn. Er worden bijvoorbeeld andere tekens gehanteerd.” Prompt laat de oud-docent op zijn laptop een voorbeeld zien. “Kijk dit woord ‘venitq3’ ofwel venitque. (red. Het q-teken lijkt op een &-teken met rechtsonder een soort cijfer 3.) Dat betekent dus het achtervoegsel – que, ben ik tijdens het vertalen achter gekomen.”

Bij een andere tekst lijken de letters bijna uitgegumd en is het nauwelijks meer te lezen. “Deze tekst kun je haast niet meer vertalen, tenzij je een beetje een idee hebt van wat er moet staan. Je moet dan wel enige kennis hebben van het land

dat op de kaart staat. Je hebt eigenlijk te maken met twee problemen. Je moet eerst kunnen lezen wat er staat, dat is op zich al een truc. En als je kunt lezen wat er staat, moet je het ook nog kunnen vertalen. Het is een heel gepuzzel en een leuke manier om met je vak bezig te zijn. En verder bestel ik ieder jaar de eind-examenboeken van Grieks en Latijn om bij te blijven. Ik vind het wel leuk om te weten wat ze in de zesde klas nog doen.”

Het tegenwoordige eindexamen Latijn is vooral teksten letterlijk uit je hoofd leren. Wat vindt u daarvan als oud-docent?

“Tja, dat is het inderdaad wel verworden,” reageert de classicus. “Het is de bedoeling bij het eindexamen dat je kunt werken met een tekst die je al in de klas gelezen hebt. Dat je weet hoe een tekst in elkaar zit, wat de bedoeling van de schrijver is om vragen over de tekst te kunnen beantwoorden vanuit je kennis over het Latijn, en niet vanuit je geheugen. Maar de teksten zijn zo gespecialiseerd, dat je er met jouw latijn moeilijk doorheen komt. En dan zie je, dat leerlingen de oude teksten uit hun hoofd leren om zo de vragen te kunnen beantwoorden. Maar dat is natuurlijk niet de bedoeling. Het is een spijtige bijkomstigheid geworden.”

In augustus 2014 ging u met pensioen. Viel het afscheid van Beekvliet u zwaar?

“Nee, niet zo zwaar. Je hebt er de leeftijd voor. Je mist wel de omgang met leerlingen, die vaak een verhelderende kijk hadden op dingen. En zeker het contact met collega’s mis je; de school-pauzes waren namelijk altijd erg gezellig! Maar ik ben niet in een zwart gat gevallen. Vrij snel na mijn pensionering heb ik met Yvonne drie maanden

in Rome gewoond. Dat was een leuke ervaring. Kijk, als je een aantal dagen naar Rome gaat, heb je de neiging om elke dag erop uit te gaan om zoveel mogelijk te zien. Dat hebben wij in het begin ook gedaan. Maar op een gegeven moment stap je in de bus en je ziet maar waar je uitkomt of je blijft heerlijk op je balkon zitten lezen. Je hebt de tijd,” mijmert de oud-docent.

Wat is uw leukste herinnering aan Beekvliet?

“De reizen waren echt leuk! Je leert leerlingen anders kennen en zij jou waarschijnlijk ook.” Loek laat een foto zien uit de jaren 80 van een Provence-reis. “We kregen van de jeugdherberg altijd een lunchpakket mee. Onderweg stopten we dan ergens om te lunchen. Op deze foto

zie je niet dat na deze drie leerlingen nog een hele rij leerlingen lekker ontspannen langs de weg zit te eten. Wij kregen voor de lunch ook een jerrycan wijn mee.

Maar dat kan tegenwoordig natuurlijk niet meer," grijnst de oud-docent. "De laatste tien jaar ging ik mee met de Griekenlandreis. Dat waren ook fijne reizen.

Ik heb trouwens nog in het zogenaamde lerarencabaret gezeten op Beekvliet," herinnert Loek zich. "Samen met (oud-) docenten Mieke Tak, Marc Kapteijns, Pieter Ronner en Marc Huijbregts. We traden op tijdens vieringen op school. We hebben ontzettend gelachen tijdens de voorbereidingen. En ook bij de 'na-borrel' als we de 10-minuten-gesprekken hielden op school. We zaten dan met de docenten tot wel 1 uur 's nachts gezellig na te kletsen. Na het vertrek van Arnold Wintjes was er geen (con-)rector meer aanwezig op die avonden en ging het docententeam meteen naar huis."

U had in mijn schooltijd een bommenposter in de klas hangen.

Hoozemans denkt diep na. "Dat zal dan een poster zijn geweest over kruisraketten, denk ik. Ik geloofde daar toen heel sterk in en stond helemaal achter de beweging die wilde voorkomen dat er kruisraketten werden geplaatst in Nederland," verklaart Loek. "Ik wilde met die poster mijn mening zeker niet opdringen, maar wilde wel uitdragen hoe ik over bepaalde dingen dacht."

Staat u dan ook achter de leerlingen die staken voor het klimaat?

"Ik vind dat leerlingen die de moeite nemen zich in het milieuvraagstuk te verdiepen en daarvoor willen demonstreren, de ruimte moeten krijgen. Dat zij door sommigen als "spijbelaars" worden weggezet, vind ik van een behoorlijke benepenheid getuigen."

U zat ook in de redactie van het schoolblad Het Kariljon.

"Dat heb ik inderdaad lang gedaan. Ik kom nog uit de tijd dat we met stencils het schoolblad in elkaar zetten. Op school werden alle bladzijdes gedrukt, waarna we met een groepje leerlingen tijdens het 8e uur de stapels bladen, in 700-voud, gingen rapen. Patrick van Aarle (red. huidige docent Natuurkunde) zat bijvoorbeeld ook in dat groepje. De leerlingen van toen vonden nog dat er een eigen schoolblad moest zijn. En zij waren bereid om er tijd in te steken. Maar dat werd wel steeds moeilijker. Het is jammer dat het schoolblad een stille dood gestorven is, want een school moet een schoolblad hebben, vind ik. Ik denk dat deze ontwikkeling misschien wel samenvalt met de verschuivingen van aandachtgebieden bij de jeugd. Ze hebben andere interesses en er is natuurlijk de wereld van social media."

Het is jammer dat het schoolblad een stille dood is gestorven

Heeft u vaak censuur moeten toepassen bij De rubriek Blablabla ... waarbij opmerkelijke of grappige uitspraken van docenten geciteerd werden, ook van u?

"Nou nee, niet ten aanzien van mezelf. Maar ik heb wel eens gezegd 'zullen we dit wel zo publiceren?' Soms moest er wel iets veranderd worden, want het ging natuurlijk vaak over collega's. Ik lette er wel op, dat ik altijd met opgeheven hoofd de lerarenkamer binnen kon lopen," legt Loek lachend uit. "Dan moest je wel eens wat overredend werk doen om bepaalde dingen wat anders geformuleerd te

krijgen.”

Wat zijn zoal de dagelijkse bezigheden van een gepensioneerd leraar Klassieke Talen?

“Eigenlijk niet zo heel veel structureels. Het obligate antwoord is ‘ik lees’. Ik heb zo’n veertig jaar elke 50 minuten de schoolbel gehoord. Nu kan ik ongestoord heel uitgebreid de krant ‘s ochtends lezen. En verder lees ik van alles, momenteel de roman “Wees onzichtbaar” van Murat Isik. Daarnaast wandel ik. Ik klus veel bij mijn zoons en natuurlijk heb ik de ‘kaartclub’. En men weet mij te vinden als er problemen aan de computer opgelost moeten worden. Op Beekvliet ben ik een aantal jaren ICT-coördinator geweest vanaf 1996. Verder heb ik nog informaticalessen gegeven in de brugklas. Die kennis is nu wel handig,” verklaart de oud-docent en opa van een kleinzoon.

Als u geen docent Klassieke Talen zou zijn geweest, wat dan wel?

“Iets waarbij je praktische geest naar voren komt, denk ik. Ik vind mezelf nogal handig en klus weleens in huis of bij mijn zoons die alle drie in Utrecht wonen. Ik was waarschijnlijk tandarts geworden. Ik kan namelijk nogal goed met een boormachine overweg,” grapt Loek.

Speelt u nog steeds basgitaar?

“Nee, die staat hier te verroesten. De basgitaar is een begeleidend instrument. Daar moet je altijd met meer mensen voor zijn. Maar ik mag met de slaggitaar nog graag meespelen met de radio als er een leuk deuntje op is: blues of muziek uit de 60’r jaren zoals The Eagles, Doobie Brothers of Dire Straits,” vertelt Loek Hoozemans. “Op de middelbare school zat ik, zoals zovelen, in een band,

De Lerarenband

The Dimples. We speelden covers van populaire muziek zoals The Animals en The Stones. Met die drie jongens uit mijn klas heb ik nog steeds contact.

Later op Beekvliet speelde ik basgitaar in de lerarenband,” gaat Loek verder “samen met Christ van de Noort (gym), Pieter Ronner (Duits), Jos Princée (Nederlands), Marc Kapteijns (Nederlands), Jan van Wetten (muziek), Kees Wintermans (levensbeschouwing), Mechelien Peeters-Rit (gym) en Bernie Vervoordeldonk (scheikunde). We konden maar niet aan een drummer komen, geen van de docenten kon het goed onder de knie krijgen. Dus vroegen we een leerling bij de band. De laatste keer dat we als lerarenband optraden, was tijdens de reünie in 2015,” blikt de classicus terug. “Dat was heel leuk.” Bij de voordeur, onder het staatsieportret van Beatrix en Claus, nemen we afscheid. Mijn zenuwen zijn voorbij. “Eigenlijk vond ik het ook heel spannend,” bekent de oud-docent. En met zijn bekende grimas doet hij de deur dicht. ★

Met dank aan Loek Hoozemans.

I Jan Lurinks legt uit

Interieur kerk St Martin de Crau (Fr), contepotlood (1981) Jan Lurinks

Het is een verademing, als je na een flinke wandeling in de hitte van de Provence, verkoeling kunt zoeken in een van de vele kerken, zoals hier in de kerk van Sint Maarten in Saint Martin de Crau.

Een sober en eenvoudig interieur, waar lawaai en hitte buitengesloten wordt.

Prachtig zoals het felle zonlicht binnen valt op de pilaren, waardoor een veelheid aan schaduwen ontstaat in talloze grijstinten op gewelf, bogen, kapitelen, basementen, muren en banken.

Conte-potlood is hét materiaal om al die gradaties in licht en donker aan te geven.

I Oud-Beekvlinders in het nieuws

Regelmatig komt de redactie van Tempora Nostra publicaties over of van oud-Beekvlinders tegen in persberichten uit kranten, tijdschriften, van internetsites of social media. Hieronder volgt een beknopte weergave.

Door Peter van Overbruggen

Hanne Buis (ex. 1995) en 'haar' vliegveld

Zij hoopt - eindelijk - Lelystad Airport te kunnen openen

Hanne Buis (42) heeft waarschijnlijk de leukste én vreselijkste baan van Nederland. De leukste, want ze is de baas van een vliegveld. Hoeveel mensen kunnen dat zeggen? De vreselijkste, want haar vliegveld, Lelystad Airport, bestaat nog niet echt.

(..)

Gelukkig is Buis uitgerust met geduld. Want ondanks alle tegenslagen gaat ze onverstoort door met afbouwen van het vliegveld. Er ligt een gloednieuwe terminal, de baan is verlengd, verlichting is klaar, er zijn drieduizend parkeerplaatsen en er is een verkeersstoren. In dat alles is al 70 miljoen euro gestoken. De directeur blijft optimistisch: „Wij zijn er klaar voor om in 2020 open te gaan en hebben er vertrouwen in dat het ons lukt een aantrekkelijke luchthaven te realiseren.”

(...)

Dat ze zo positief blijft, is bewonderenswaardig. Ze was amper benoemd, of voormalig staatssecretaris Dijkema kondigde uitstel van de uitbreiding van Lelystad Airport aan. Vanwege een tekort aan luchtverkeersleiders en problemen met de inpassing van vliegroutes.

Wellicht dat Buis' vorige carrière als professioneel zeiler haar helpt om vol te houden. Als lid van de Nederlandse kernploeg haalde ze net niet de Olympische Spelen van Athene. „We moeten het ermee doen”, zei ze eerder tegen dagblad De Stentor. „Ik ben drie jaar fulltime zeiler geweest en dan zeg je ook niet: deze wind staat me niet aan.” Buis werd op 40-jarige leeftijd de eerste vrouwelijke luchthavendirecteur binnen de Schiphol Group. Ze is overigens niet de eerste vrouwelijke vliegveldbaas; ook bij Den Helder Airport (Conny van den Hoff) en vliegveld Teuge (Meiltje de Groot) staan vrouwen aan het roer. (...) 2019 wordt het jaar van de waarheid voor Hanne Buis. Kan ze wel of niet haar vliegveld operationeel krijgen? Aan haar ijver zal het niet liggen. „Ik wil niet denken aan een doemscenario waarin het misgaat. Daar heb ik helemaal geen tijd voor.”

Bron: Brabants Dagblad, 29 december 2018, door Marleen Luijt

Muzikaal gezin Peijnenborg

In december 2018 gaven vijf leden van het gezin Peijnenborgh in Helvoirt een concert. De nu 20-jarige oud-Beekvlieter Felix Peijnenborgh (ex. 2013) blies de hoornpartij. Dat doet hij overigens al vanaf zijn zevende jaar.

Het muzikale gezin Peijnenborgh repeteerde woensdag voor een gezamenlijke uitvoering zondag in Helvoirt voor de concertreeks 'Noten op de Noen'. De eerste keer dat alle gezinsleden op het podium staan. „Ik had de afspraak omcirkeld in mijn agenda”, zegt Felix die klassieke muziek in Zwitserland studeert. (...)

Hoornist Felix Peijnenborgh

Ellen en David spelen viool. Ma geeft nog wel eens les. David is twintig jaar beroepsmuzikant bij het Metropole Orkest. Felix blaast hoorn, Casper contrabas en dochter Clara zingt. (...)

Het 'gezinsconcert' is zondag in de Oude Kerk in Helvoirt. (..) „Er zijn veel vrienden en ik verwacht nogal wat familie.” Felix: „We kunnen samen vanuit ons huis naar het concert lopen. Wel wat anders dan met de trein vanuit Zwitserland.”

Bron: Brabants Dagblad, 14 december 2018, door Peter de Bruijn

Van grootvader naar kleindochter

(...) Maar wacht, dan moeten we toch even terug naar een vorig nummer van het Katholiek Nieuwsblad. Daarin kwam de 12-jarige Annefleur Orbán aan het woord, gymnasiumleerling en de dochter van de afgetreden hoofdredacteur Mariska Orbán, nu verslaggeefster. Annefleur koos voor het gymnasium vanwege de klassieke talen, maar het waren haar ouders die dachten dat ze meer zou hebben aan Spaans. Met haar opa, emeritus-hoogleraar klassieke talen Árpád Orbán*, bespreekt ze haar keuze. "Als het puur om praktische zaken gaat, moet je Chinees leren: want hoeveel Chinezen lopen er wel niet rond", zegt opa. "Ook schijnt het zo te zijn dat het aanleren van de structuur van het Latijn te vergelijken is met wiskunde. Beide vakken hebben een bijzondere invloed op de ontwikkeling van het brein. Door het leren van de logica en structuur van Latijn en wiskunde, worden bepaalde nieuwe paden in je brein aangemaakt." (...)

** oud-leerling (ex. 1963)*

Bron: Trouw, 4 februari 2019, door Maaike van Houten

Het Nederlands van oud-leerling Felix van de Laar

Het is een stokpaardje van Felix van de Laar: strijden tegen de starheid en de regeltjes van het 'levende' Nederlands.

Ook tien jaar geleden verwees ik in TN al naar een pleidooi van hem in het NRC voor 'levend Nederlands'. Ook nu weer schreef hij als oud-tekstschrijver, redacteur en vertaler onlangs een

uitgebreid stuk over dit onderwerp in Trouw. Hij stelt dat het niet gek is dat jongeren geen voordeel zien in meer dan gemiddelde kennis van het Nederlands. 'Het Nederlands gaat dood aan regeltjes,' aldus Felix.

Wie de laatste decennia zijn of haar ogen en oren openhield, kan niet verbaasd zijn over de teruglopende belangstelling voor het vak Nederlands - op school en om het later te studeren. Wat verbaast, is dat er in de berichtgeving en de klagzangen nergens wordt ingegaan op het beeld van het vak bij de Nederlanders in het algemeen, en bij de doelgroepen (scholieren, en studenten die een vak moeten kiezen) in het bijzonder.

(...)

Zijn ze er dan blind voor dat iedereen die zich in deze wereld staande wil houden, dat inderdaad bijna niet meer kan zonder enig begrip van het Engels? Al was het maar omdat de gemiddelde burger dagelijks via digitale (massa-) media, muziek, film, en via nieuwe technologie in huis, in winkels, in het verkeer, met begrippen in aanraking komt waar alleen nog een Engels woord voor bestaat. Woorden waar we met z'n allen probleemloos Nederlandse zinnen omheen bouwen.

(...)

Waarom zou de (oude of nieuwe) Nederlandse cultuur alleen maar gediend zijn met consumptie in het Nederlands? Nederlandse literatuur is en wordt in tig talen vertaald en verbale uitingen van alle culturen van waar ook ter wereld, zijn en worden of kunnen in het Nederlands vertaald.

(...)

Taal krijgt in het onderwijs, zeker op de basisschool maar ook daarna, en ook

Felix vd Laar belet de entree naar taalconservatisme. Rechts Casper vd Staak (1968).

nog in het discours ('op feestjes') over hoe goed mensen hun taal nou eigenlijk beheersen, stevast het kenmerk van een kenbaar geheel van onveranderlijke regels - de spelling voorop, alhoewel het Groene Boekje zo'n 240 verschillende regels bevat, waarna je nóg honderden, zo niet duizenden woorden alleen maar goed kunt spellen als je weet hoe ze die in de taal van herkomst schrijven - de duivelse regel van de etymologie!

(...)

Het canonieke idee van de taal als bijna heilig, regelgestuurd systeem is zo sterk, dat een minister al met hel en verdoemenis dreigt vanwege 'hun' als onderwerp in de derde persoon meervoud. De taalkundigen gaan dan niet roepen waarom de Nederlanders al een eeuw lang 'hun' zeggen (namelijk

omdat 'ze' of 'zij' te ambigu is). (...) Nee, in taal moet alles bij het oude blijven, we gaan niet voorop lopen.

Taalconservatisme

De jeugd voelt dat taalconservatisme haarscherp aan en weigert terecht er nog langer haar steentje aan bij te dragen. In hun langetermijnperspectief zien ze te weinig voordeel van een meer dan gemiddelde kennis van de Nederlandse taal. Ze wijzen het keurslijf af waar de oudere generaties hen steeds in willen dwingen, en ze willen er, als leerkrachten, de generaties na hen zich niet meer in persen of op afrekenen. Uiteindelijk willen ze met hun medemensen kunnen communiceren, en dat lijkt ze over het algemeen heel aardig te lukken, in welke taalcocktail dan ook. En daarna: dat beter kunnen.

De taalkundigen, ook de neerlandici, zouden ze daar best nog bij kunnen helpen. Het vak Nederlands zoals het nu is, is ten dode opgeschreven. Maar een schoolvak 'taal', met 'communicatie' en 'kunst' (en 'spel') in de ondertitel, zou het vast een stuk beter doen. Welke enthousiaste docent zou dat vak niet willen geven!?

Bron: *Trouw*, 6 maart 2019

Hoe moeten we het succes van Baudet beoordelen?

Oud-Beekvlieter Frank van Helmond (ex. 1956) schrijft regelmatig over culturele en politieke thema's. Het Eindhovens Dagblad publiceerde een opiniestuk van hem over de verkiezingswinst van Thierry Baudet. In een telefonisch gesprek deelde Frank van Helmond me mee, dat hij ongelukkig is met de kop die

de redactie van het Eindhovens Dagblad boven zijn artikel had geformuleerd: "Beoordeel Baudet op wat hij als ideaal nastreeft." Deze kop suggereert iets anders dan wat de strekking van zijn artikel is.

Baudet's uil van Minerva?

(...) Met studentikoos gebral dat stijf staat van citaten uit de klassieke godenwereld verklaart Thierry Baudet de oorlog aan die moralistische religie die hij gedoopt heeft als de aanbedding van de god Transitie. Hij bedoelt de beweging van dromers, drammers voor duurzaamheid. De nieuwe religie van Baudet predikt de restauratie van 'de mooiste en grootste beschaving ooit' in de wereldgeschiedenis. (...) Ik ga niet met Baudet in discussie over de grootheid en schoonheid van vreemde beschavingen, waarvan sommige ouder en machtiger en niet minder invloedrijk in de wereld zijn dan de 'boreale' wereld van Baudet. Ik noem hier alleen de 'meridionale', zuidelijke

wereld, waar die grootste en mooiste beschaving van Baudet vandaan komt. (...)

Als je net als ik niet weet wat je moet met het verschijnsel FvD, dan is hier het beslissende criterium: ik zal Baudet en de zijnen beoordelen naargelang wat zij willen en doen of tenminste in passende bescheidenheid als ideaal nastreven in naam van de gelijkwaardigheid van ieder mens zonder uitzondering (...) naargelang hun politiek de rechtvaardige verdeling van rijkdom en armoede in de maatschappij ten doel heeft. (...)

Baudet is te jong om zich bewust te kunnen zijn van het angstige gevoel van herkenning dat zijn overwinningstirade oproept. De herkenning van de schokkende overeenkomsten tussen de toestand in de wereld van 75 jaar geleden en de politieke gebeurtenissen nu. De reuzen-overwinning van één partij in onbetwistbaar democratische verkiezingen, vanuit onderhuids massaal gedeelde ontevredenheid in de maatschappij, de nationalistische boodschap als verlossend antwoord op de gevoelens van ontheemding en de sociaal-economische achterstand onder de midden- en lagere klassen, de wraak op de heersende macht en verhoudingen, dezelfde merkwaardige occupatie met architectuur, de beangstigende macht van het woord, de opzweepende retoriek, en onderwijl in de straten en kroegen de duistere bereidheid om recht en orde over te nemen.

Als u net als ik aarzelt of u vóór of tegen, bedroefd of blij, hoopvol of bang moet zijn met FvD, laten we dan vasthouden: de moeder van de beschaving is de ironie, de humor, de spot en vooral de zelfspot. Alle religie, alle ideologie, elke

politieke beweging zonder humor is levensgevaarlijk.

Bron: Eindhovens Dagblad, 23 maart 2018, door Frank van Helmond

Winy Maas stuwt Eindhoven de hoogte in

Oud-leerling Winy Maas (ex. 1977), architect van opzienbarende bouwwerken, gaat als supervisor van de binnenstad Eindhoven een stedenbouwkundig visie schrijven. Men spreekt nu al van zeker drie (woon)torens, die in hoogte variëren van 100 tot 175 meter.

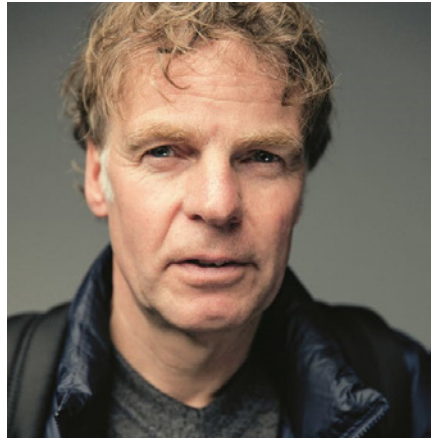

Foto Casper Rila

Over de exacte plannen wil projectleider Clijssen nog niets kwijt. „We hebben wat ideeën en schetsen. Maar voor we daar mee verder kunnen, moeten we wachten op de stedenbouwkundige visie die Winy Maas opstelt voor de gemeente. Die visie moet de samenhang borgen tussen de verschillende bouwplannen aan het Stadhuisplein.” (...)

Clijssen is wel helder over de lijn die de befaamde stedenbouwkundige en

Huidig Eindhoven gaat op de schop en wordt verticaal groen....

architect uit gaat zetten. „Winy Maas is hoogbouw.” Certitudo toont hier volgens hem 'lef', „want het plan dat we maken ontstijgt Eindhoven. Ik durf zelfs te zeggen dat het Nederland ontstijgt. Heel Europa zal het hier over hebben. We hebben het over de verticale stad, hoogbouw maar ook vergroening, met publieke functies, een levendige plint én ruimte voor werken én wonen.”

(...)

Volgens een wild gerucht zouden op het Stadskantoor zelfs de letters EHV terugkomen in het bouwontwerp. Maas gebruikte die al op illustraties van zijn visie op de binnenstad die hij al op veel plaatsen heeft gepresenteerd. Ook andere architectonische hoogstandjes tekende hij zal, zoals appartementen in de vorm van een grote tribune op een woonblok of een toren in de vorm van Anton Philips. (...)

De stedenbouwkundigen en de architecten, dat zijn daar gescheiden werelden. Verder houdt de gemeente een oogje in het zeil. Het is echt niet zo dat we maar iets kunnen doen. En Maas neemt de verantwoordelijkheid, heeft een visie en weet die te vertalen. En het is echt niet zo dat hij iets doet omdat jij het wil. Je moet maar accepteren wat hij maakt.” (...)

Overigens heeft Maas in het contract met de gemeente op laten nemen dat hij als supervisor wel mag blijven werken als ontwerper. (...)

Eindhovens Dagblad, 27 maart 2019, door Michel Theeuwen

I Samen spelen

Twintig kinderoogjes kijken ons aan. De bijbehorende lijven hebben net mogen uitrazen op het schoolplein en zijn klaar met tikkertje. Of we hen nu even willen leren schrijven, fotograferen en grafisch vormgeven, zodat ze een beeld krijgen bij onze beroepen. Tuurlijk jongens en meisjes. Jas uit en leren maar.

*Column Femke Hellings
Tekstschrijver, columnist en
leerlinge van 1991-1997*

Het plaatselijke initiatief Let's Play, waarbij basis-schoolleerlingen actief kennismaken met de praktijk, mag in haar korte bestaan al op medewerking van veel Schijndelse ondernemers rekenen.

Na de VR-bril, robot en 3D-printer zijn wij – een trio van tekstschrijver, fotograaf en grafisch vormgever – aan de beurt met onze pen, camera, schaar en plak. Ons idee een schoolkrant te komen maken met de kinderen sloeg meteen aan bij de organisatie. Enerzijds omdat het zo creatief is en anderzijds omdat onze workshop het nut van samenwerken doet ervaren. Een goed artikel wordt simpelweg beter met aansprekende beelden erbij. Een foto wordt versterkt door een pakkende quote. En een mooi ontwerp? Dat treft pas doel als er content in staat. We hebben elkaar nodig voor het resultaat, dat zullen we de toekomstige generatie eens laten zien. En dus kruipen op die bewuste ochtend drie negen- tot twaalfjarigen in de huid van interviewer en tekstschrijver, huppelen vier enthousiastelingen naar buiten met de fotocamera en steken

de andere drie het geheel in een mooi jasje. Na afloop vertrekken alle schoolkrantmakers trots richting huis met een geprint exemplaar van hún krant. 'Kijk mam, dit stuk heb ik zelf geschreven! Emma maakte de foto en Freek koos de kleuren. Vet hè?'

De parallellen met je eigen vak zijn je vast niet ontgaan. Ben je arts of chirurg, dan heb je de anesthesist, verpleegkundige en fysiotherapeut nodig om een patiënt beter te maken. Heb je bouwkunde gestudeerd, dan weet je dat er pas een gebouw verrijst als de architect, technisch constructeur, stedenbouwkundige en aannemer hun werk op elkaar afstemmen. Ieder z'n talent. En teamwork it is. Laten we elkaar dus eens wat vaker opzoeken mensen. Oók in beroepen waarbij dat minder voor de hand ligt. We mogen dan geen twaalf meer zijn, maar te oud om te leren zijn we niet. En zeg nou zelf. Een potje sparren, brainen of tikkertje is toch stukken leuker dan alleen achter ons bureau zitten? ★

Femke Hellings werkt als zelfstandig copywriter en columnist, is moeder van drie jongens en neemt ons als collega-ex-Beekvlieter regelmatig mee in haar ondernemende bestaan. Femke volgen doe je via www.typischfem.nl, LinkedIn, Facebook of Instagram.

I In Memoriam Piet Rijkers

Piet Rijkers (* 24-1-1933 - † 1-12-2018)

Eind vorig jaar overleed onverwacht op 85-jarige leeftijd: Piet Rijkers (ex. 1954). Op 8 december 2018 is hij begraven in Westerhoven.

Piet Rijkers werd in Hapert geboren als jongste in een gezin van zeven kinderen. Na een jaar (extra) Franse les kon hij toegelaten worden tot het kleinseminarie Beekvliet. In 1950 stierf zijn moeder na een langdurig ziekbed. Dat had zo'n impact, dat hij dat studiejaar moest overdoen. In 1960 volgde zijn priesterwijding door bisschop Bekkers en werd hij benoemd tot kapelaan in Deurne-Zeilberg. Het was de periode van grote veranderingen in de kerk. Hij was lange

De kruiskerk in Westerhoven. Foto BHIC.

tijd kapelaan in Geffen, sinds 1978 pastoor van Westerhoven en vanaf 1982 tevens van Riethoven. Op 1 oktober 2014 werd hij pastor in solidum (werkzaam in een team

van priesters) van de nieuw opgerichte parochie in Bergeijk, waarvan ook de voormalige parochies te Westerhoven en Riethoven deel uitmaken.

Piet hoorde tot de zogeheten 'koers' van klasgenoten, die in 1960 priester zijn gewijd. Hij komt voor in het boek uit 2000 'Een tijdsbeeld uit Brabant', waarin de wijdelingen uit 1960 geanonimiseerd staan beschreven met hun levensverhaal. Piet staat er aangeduid als 'de herder', een ijzersterke typering van zijn persoon.

Zijn levensmotto was 'Ik kan het niet alleen' & 'Samen zijn wij kerk, samen zijn wij sterk'. Die overtuiging maakte hem zo geliefd bij zijn parochianen, voor wie hij tot zijn dood actief beschikbaar bleef.

I Hemel of hel: op kostschool in Brabant

Op 11 maart 2019 meldde het Brabants Historisch Informatie Centrum (BHIC) op zijn site, dat (bijna) alle rooms-katholieke internaten online gezet zijn. Het heeft alle rooms-katholieke onderwijsinternaten online in kaart gebracht met foto's en verhalen, van in totaal zo'n 100 instellingen. Elke Brabander die op kostschool heeft gezeten, kan zijn/haar school terugvinden en herinneringen delen op: <https://wierookwijnwaterenworstenbrood.nl/internaten>.

Het onderstaande is een beknopte en enigszins bewerkte weergave van de BHIC-tekst.

Door Peter van Overbruggen

Veel Brabantse 55-plussers hebben een kostschoolervaring. Ouders stuurden hun kinderen vroeger namelijk massaal naar een internaat, waar je kost en inwoning kreeg. Voor de een was het een straf, voor de ander juist een voorrecht, aldus het BHIC. Je kreeg een chambrette of een bed op een slaapzaal, uitgerust met een nachtkastje en een eenvoudige linnenkast. Ook een plek om je kruisje en een wijwaterbakje op te hangen. Je moeder nam je van tevoren mee naar de winkel voor een voorraadje kleding: onderbroeken, hemden, handdoeken, een paar zakdoeken en voor de meisjes bandages voor als je ongesteld was. En overal werd je naam (of nummer) in geborduurd. Dan volgde het afscheid van je familie, broers en zussen, want het kon weer even duren voor je elkaar weer zag. Het moment van vertrek was emotioneel: daar ging je dan, met je koffertje gevuld met wat kleding naar de zusters of broeders.

Typisch katholiek

Voor katholieke kinderen was kostschool een vanzelfsprekendheid. Vaak was de kostschool een uitkomst, vooral voor kinderrijke gezinnen. Bovendien was

het vaak de enige manier om verder te leren. Internaten boden opleidingen in alle onderwijstypen en -niveaus. In de periode 1950-1970, de hoogtijdagen, telde Noord-Brabant er bijna honderd. Voor jongeren die bijzondere zorg nodig hadden, waren er daarnaast nog zo'n dertig opvoedingsinternaten zoals weeshuizen, tehuisen voor voogdij- en schipperskinderen en instellingen voor blinden en doven. Deze opvoedingsinternaten staan (nog) niet op de BHIC-site.

Straf of voorrecht?

Het is geen geheim dat oud-internen hun kostschoolverblijf heel verschillend waarderen. Voor sommigen was het een baken van rust, anderen kijken er vol afschuw op terug. Het BHIC realiseert zich dat de kostschoolperiode lang niet voor iedereen een feest is geweest. Veel kostschoolkinderen zijn getekend door die periode. Sommigen hebben het gevoel gehad niet te zijn gehoord en gezien, zijn zelfs beschadigd, misbruikt of mishandeld. Anderen vragen zich juist af of ze het thuis eigenlijk wel zoveel leuker zouden hebben gehad, want thuis woonde je vaak geïsoleerd op een boerderij en moest je hard meewerken. Op kostschool kreeg je goed onderwijs,

Studieaal Beekvliet

sloot je hechte vriendschappen, kreeg je dansles, waren er filmavonden en al deze ervaringen droegen bij aan een breder wereldbeeld.

Velen zullen zich herkennen in de foto's en verhalen op deze nieuwe themasite, die deel uitmaakt van *'Wierook, wijwater & worstenbrood'*, het rijke roomse leven in Brabant (1900-1970).

Herinnering aan Beekvliet

Op de site van BHIC vertelt Thijs de Leeuw het onderstaande over seminarie Beekvliet. Er zijn op de site ook veel foto's van Beekvliet te vinden.

Beekvliet in Sint-Michielsgestel, in 1972 gesloten, was het kleinseminarie van het bisdom Den Bosch. Op zo'n rooms-katholiek gymnasium zaten jongens van 12 tot 18 jaar met een priesterroeping. Deze vooropleiding tot priester verliep in de regel 'intern'; na de lagere school verruilden de jongelingen hun ouderlijk

huis voor de geslotenheid en de manencultuur van het kleinseminarie.

De priesterstudenten kwamen terecht op een imposant landgoed met een oprijlaan tot vlak aan de deur van het statige complex. In de tuin waar zij konden ontspannen, stonden exotische bomen en was een vijver. Op de grote binnenplaats, de zogeheten 'cour', kon je een potje voetballen. Eenmaal binnen kwam je terecht in een afgeschermd wereld waar alles in het teken stond van een strakke hiërarchie en het ritme van de religieuze kalender. Op de slaapzaal hadden de leerlingen wel een eigen chambrette, (...) maar het seminarieleven stond bovenal in het teken van de groep.

Je kreeg lessen zoals Nederlands, Frans, zeker na 1945, de op een normaal gymnasium gebruikelijke geschiedenis, aardrijkskunde en wiskunde, maar de nadruk lag op Grieks en natuurlijk ook het Latijn, de taal die je als aankomend

Leerlingen werden op Kleinseminarie Beekvliet gestimuleerd om zich ook muzikaal te ontwikkelen.

priester moest kunnen dromen. Ook kende Beekvliet zoals wel meer internaten een rijke toneeltraditie. Het 'Beekvliets Orkest' stond onder de bezielende leiding van de priester en latere pastoor Floris van de Put. (...) De docenten ('professoren' genoemd) en het overige seminariepersoneel stonden onder de leiding van de regent. In de jaren zestig waren dat de priesters Jan van Laarhoven (1959-1964) en Antoon Ooms (1964-1969). Iemand die je als

leerling waarschijnlijk vaker zag en sprak was de portier. Lange tijd was dat Frans van Lankvelt. (...)

Op weg naar het einde

In de jaren zestig en zeventig ontwikkelde Beekvliet zich tot regulier gymnasium. In 1958 zaten er op Beekvliet nog 402 leerlingen, een hoogtepunt. Maar in 1965 was dat aantal teruggezakt tot 324 en in 1969 tot 251. Ook daarna bleven de roepingen tot het priesterambt afnemen. Wat op Beekvliet uiteindelijk overbleef waren externe leerlingen uit de omgeving. Ook meisjes kregen voortaan toegang. Net als andere seminaries ondervond dat van Beekvliet in de jaren zestig de gevolgen van het afnemende aantal priesterroepingen. In 1972 werd het kleinseminarie Beekvliet gesloten. (...) De tijd van de interne leerlingen is voorbij, maar de oud-Beekvlieter die op de site van BHC zijn eigen ervaring kwijt wil, krijgt nu de kans. ★

Les in de buitenlucht (ca. 1940)

I Eerste Hulp Bij Ondernemerschap

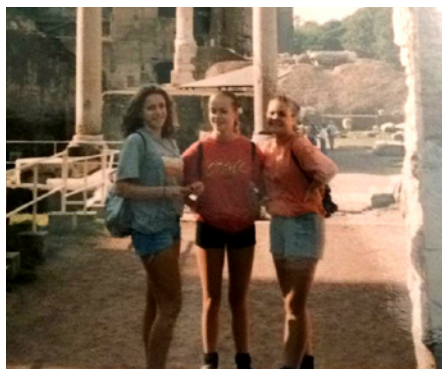
Lonneke van der Linde – van der Poel haalde haar diploma in 1997. Sinds die tijd heeft ze haar Bachelor of Business Administration behaald, enkele mooie reizen gemaakt, twee prachtige kinderen op de wereld gezet en zich ontwikkeld tot vestigingsmanager bij Olympia Uitzendbureau. En per 1 januari 2019 kan ze weer een nieuwe rol aan haar cv toevoegen: die van Coördinator Startersnetwerk Meierijstad. Startende ondernemers opgelet!

Door Femke Hellings

Coachen, netwerken & verbinden
 “Superleuk dat dit op mijn pad is gekomen”, begint Lonneke. “Ze hebben me gevraagd omdat ik aardig weet wat er speelt bij plaatselijke ondernemers. Bij Olympia koppelen we continu mensen aan elkaar en helpen we werkzoekenden en bedrijven op het gebied van recruitment. Ik merk dat overal vragen leven en dat er altijd wel ergens iemand zit met het antwoord daarop. Je bent niet in je eentje en hoeft niet zelf ‘t wiel uit te vinden. Dat is ook precies de gedachte achter Startersnetwerk Meierijstad, een initiatief van het lokale bedrijfsleven, de Rabobank en de gemeente. Starters zijn belangrijk voor de economie, brengen vernieuwing en werkgelegenheid. Ze hebben echter ook behoefte aan advies, coaching, kennis of andersoortige hulp. Wij pretenderen niet dat we alles weten, maar hebben zo’n groot netwerk dat we de antwoorden op vraagstukken samen zeker vinden!”

Op het lijf geschreven

“Als er iemand binnenloopt en er is geen vacature, doe ik standaard een belronde. Na bijna 18 jaar bij Olympia heb ik inmiddels zoveel connecties in Schijndel, dat ik weet waar een persoon

Lonneke in 1996 op schoolreis in Rome bij het Forum Romanum, met Ellen Huijbers en Petri Pennings.

goed tot zijn recht zou komen en waar de bedrijfsbehoeftes liggen. Degene die me vroeg voor de rol van starterscoördinator kent mijn kracht en weet dat ik opensta voor nieuwe uitdagingen naast mijn baan. Ik ben bij Olympia terechtgekomen na het afronden van de Hoge Hotelschool en sommige dingen worden na al die jaren toch een soort van routine. Het team en het werk is super. Ik krijg veel vrijheid en waardering en mag als vestigingsmanager parttime werken, zodat ik genoeg tijd heb voor mijn 11-jarige dochter Fleur en 9-jarige zoon Tijl. Al met al ben ik nog steeds tevreden met mijn werk, maar tegen een portie afwisseling ernaast zeg ik geen nee.”

Twee is meer dan 1 + 1

Lonneke gaat de starters niet in haar eentje begeleiden. Ze doet dit samen met Rachel van de Greef, een regionale bekende in startersland en initiatiefneemster van het event Picknick met een Klik. “We hebben allebei weer een ander netwerk en vullen elkaar op meer fronten aan. We hebben de gemeente, Rabobank en het Platform Ondernemend Meierijstad er wel even van moeten overtuigen dat het beter was dit met z'n tweeën te doen - ze hadden eigenlijk een solofunctie in gedachten - maar uiteindelijk zijn we het dus geworden.”

Op weg naar een gezond ondernemersklimaat

“Wat we concreet gaan doen? Events en themabijeenkomsten organiseren voor startende ondernemers, bijvoorbeeld over pitchen of marketing. Verder gaat het over vormgeven van een-op-een begeleiding en netwerkmomenten. Mensen met elkaar in contact brengen en ondernemers van elkaar laten leren, dat is het idee. De gemeente wil dat lokaal ondernemerstalent in de regio blijft en niet naar de stad vertrekt. Rabobank profileert zich als startersbank en waarom de ondernemersvereniging achter het idee staat, hoef ik niet uit te leggen. Dit netwerk helpt zeker in het delen van kennis en ervaringen. En daar wordt iedereen beter van.”

Carrière maken op je eigen manier

“Vroeger dacht ik altijd dat ik carrière zou gaan maken in het buitenland, vandaar die Hotelschool. Ja, ik heb stagegelopen in Londen en een afstudeeropdracht gedaan in Wenen, maar toen ik

Lonneke met man en kinderen varen op zee bij de Florida Keys.

binnenliep bij Olympia in mijn eigen dorp werd ik meteen aangenomen. Mijn idee was de inkt van mijn diploma te laten opdrogen en bij veel bedrijven binnen te kijken, om vanzelf een gave baan tegen te komen. De wereld lag immers aan mijn voeten, daar was ik na Beekvliet en het hbo van overtuigd. Inmiddels ben ik wat ouder en wijzer en weet ik dat succes niet bepaald wordt door landsgrenzen. Reizen vind ik nog steeds te gek - voordat we kinderen kregen trokken mijn man en ik 2,5 maand door Australië en afgelopen zomer zijn we naar de USA geweest met ons gezin - maar ik waardeer de rust en vastigheid ook. Bovendien betekent hogerop komen niet per se dat er manager voor je naam of een dikke auto op de oprit staat. Het gaat erom dat je blijft ontwikkelen. Hoe? Dat is voor iedereen anders. Mijn modus heb ik in elk geval gevonden.” ★

Ken of ben jij iemand uit Schijndel, Sint-Oedenrode of Veghel die voor zichzelf is begonnen of gaat beginnen én geen nee zegt tegen een vliegende start? Bel Lonneke op woensdagochtend via 06-45507087 of mail naar starters@pom.nl.

I Beekvliet in het nieuws

Frée heeft met 'Still' al duizenden fans op Spotify.

Nog geen oud-Beekvlieter, wel in het nieuws: Frée van Ierland uit Vught is met haar song 'Still' al duizenden keren beluisterd op Spotify en ze haalde daarmee het Brabants Dagblad.

"15 jaar en nu al een eigen nummer op Spotify dat in drie weken tijd 6000 keer beluisterd wordt. Frederieke van Ierland, artiestennaam Frée, krijgt het voor elkaar. (...)

Het nummer 'Still' is sinds 15 maart te horen bij de muzikaanbieder. (...) Het is een rustig, zomers liedje maar de boodschap gaat diep. (Over een persoon die haar vernedert maar voor wie ze toch altijd klaarstaat 'als ze me nodig heeft'.)

De liefde voor muziek zit er altijd al in bij Frederieke: "Op de basisschool maakte ik filmpjes van mezelf, maar ik kon niet echt zingen. Pas op de middelbare school begon mijn stem zich te ontwikkelen. Toen pakte ik de ukelele en was ik om."

Frederieke doet behalve het gymnasium

aan Beekvliet in Sint-Michielsgestel, een vooropleiding voor de Tilburgse Rockacademie. "Ik hoop hierna naar die school te gaan. Maar we leren al veel over hoe je jezelf als artiest in de kijker speelt." Ze doelt daarmee op Spotify.

(...) op je vijftiende een nummer maken wat duizenden keren beluisterd wordt? "Dat voelt best bijzonder." Free heeft meer successen (...). Ze zit namelijk in de finale van de Brabantse Kunstbende wat betekent dat ze meedingt voor een plekje in de nationale finale."

Half april was de song al meer dan 12.000 keer beluisterd!

Bron: *Brabants Dagblad*, 6 april 2019, door Sabrina Kantelbergs. ★

I Jaarvergadering Nunc Meminisse luvat

Op dinsdag 4 juni houdt Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat haar Jaarvergadering op Gymnasium Beekvliet, Beekvlietstraat 4, Sint-Michielsgestel. Aanvang 20.30 uur. Dit is de enige kennisgeving.

Het bestuur van NMI

Seminarie Beekvliet voorgoed vergaan

Door M. Paumen

SINT MICHIËLSEGESTEL. 14 juni — Een indrukwekkender voorbeeld van de snelle aftakeling van het oude roomse leven dan het voormalige seminarie Beekvliet in Sint-Michielsgestel is nauwelijks denkbaar. Op het 18 beeterre grote terrein staat bijvoorbeeld een tien jaar geleden gebouwd nonnenklooster, dat nu al even verlaten en desoliet is als de rest van het enorme complex.

Uit de hoogzwevende gangen van Beekvliet valt kalk uit de plafonds. In een betonnen badruimte lieven verdorde herfstbladeren. Een dode merel in een beekje, die door een kierend raak naar binnen vloog en door geen menschenhand meer in bescherming kon worden genomen.

Voor het altaar in de kapel liggen op een hoop gegooide misgewaden. Aan een muur in de sacristie hangt een zij zwarte misdienaarstogen. Op een tafel ligt een nog niet zo oude krant (gedateerd 1872 toen de laatste Internen Beekvliet verlieten) en een van de koppen luidt: „Bischoep Gijzen boet in aan respect“.

In een studiezaal, waarin de schoolbanken chaotisch door elkaar staan, staat op een schoolbord de enig overgebleven voorbeeld een meerkundig akkoord. Op een van de honderden deuren in een halle rang zit nog een naambordje: W. H. Th. Knippenberg. Is het vergeten of er met opzet gelaten in de hoop op een wedergeboorte?

Die zal er nooit meer komen. Het oude Beekvliet is voorgoed vergaan. Er staan nieuwe kandidaten op de sloep die met het

In de verlaten kapel van het seminarie Beekvliet liggen als getuigen van het rijke roomse leven de achtergelaten liturgische gewaden. (foto Freddy Elken)

bisdom dubbelen om de nalatenschap van een rijke historie.

Hier werden in meer dan 150 jaar duizenden kleine Brabantse jongens in zorgvulge afzondering opgeleid tot priester. Uit een reglement van 1914: „Zij (de studenten) zullen echter zonder verloop niemand aanspreken, en vooral, zich in geen huis begeven“ en „zij loopen niet voortuit en zonderen zich niet af, maar gaan in de regel drie aan drie of vier, aan vier, ordelijk achter elkaar. Zij zullen in geen huis

noch herberg gaan in of onder deze gemeente“.

Hier beloofde de laatste oorlog voor honderden joodsaars een triest hoopje. Het, wat werd genoemd, Nederlandse intellect werd er „gemilkord“ en mond-dood gemaakt“, maar toch „klopte hier rustig een hart der vrijheid“ (woorden van dr. H. Brugmans). Aan van Duijkeren schreef er zijn nu nog vaak geciteerde gedicht over het kind op de weg: „Wij zijn meer dan zeshonderd man / Een kind op den weg heet gelachen. Wij

hoorden 't / en elk werd er eenzamer van.“

Wat zal het lot van dit onttaakte Beekvliet zijn? Volgens wethouder dr. G. A. Th. Steegers van Sint-Michielsgestel heeft de gemeente wel interesse voor Beekvliet, maar dat de vraagprijs van het bisdom (de eigenaar) en de taxatieprijs van de gemeente op dit moment nog „onverenigbaar“ ver- en elkaar liggen. De vraagprijs zou rond de 2 miljoen zijn. Over de prijs die de gemeente voor het complex wil betalen, dit sta-

dium nog niets kwijt, maar ligt wel een paar miljoen lager, naar verluidt. De taxatieprijs is overigens wel gebaseerd op de sloopwaarde van het grootste deel van het complex.

„Met de gebouwen als zodanig kan de gemeente niets beginnen“, aldus wethouder Steegers. Dus er wordt gesloopt, tenzij daartegen fel verzet zou rijzen, maar zover is men nog lang niet in zijn gedachten. Op Beekvliet ligt een bestemmingsplan bijzondere doeleinden. Dat staat het gebruik door een commerciële onderneming in ieder geval uit, of het bestemmingsplan zou moeten worden gewijzigd. Sint-Michielsgestel heeft de 18 ha van Beekvliet niet nodig voor de woningbouw.

Pretpark

Het bisdom zegt dat alle mogelijkheden nog open zijn en dat men nog altijd hoopt een koper voor het complex te vinden. In de drie jaar dat men met Beekvliet op de markt zit heeft zich een aantal kandidaten aangemeld onder wie het instituut voor dove te Sint-Michielsgestel (dat naar de smaak van het bisdom een half miljoen gulden te weinig wilde bieden) en de heer Benboom uit Slagharen, die er een pretpark wilde maken naar analogie van zijn ziering in Slagharen, maar daar wilde de gemeente niets van weten! Op het ogenblik zou een particuliere afkorting voor „gehandicapte kinderen kandidaat staan voor een deel, namelijk het zustersklooster. In dat geval zou de gemeente de rest willen kopen, op voorwaarde dat het bisdom een veel lagere prijs zou bedingen.

Krantenknipsel Brabants Dagblad ca. 1975.

I Personalia

GEBOREN

Op 24 oktober 2018 is Minou geboren, dochter van Maaïke Keijsers-Stolte (2004) en Maarten Keijsers, zusje van Michiel.

Op 2 januari 2019 is Anna geboren, dochter van Riemke van Vught en Jan Ouwens. Riemke is docente Engels op Beekvliet.

OVERLEDEN

Op 1 december is op 85-jarige leeftijd overleden Piet Rijkers (examenjaar 1954), pastoor van Riethoven en Westerhoven. Zie pagina 25.

GEPROMOVEERD

Op 20 december is Joost van Pinxten (2005) gepromoveerd aan de Technische Universiteit Eindhoven. De titel van zijn proefschrift was 'Optimization of product flows in flexible manufacturing systems'.

Op 25 januari promoveerde Sandra Dijkstra-Kersten

(2005) aan de Vrije Universiteit Amsterdam op een proefschrift getiteld 'Onset and recurrence of depressive disorders; contributing factors and prevention'

Op 14 februari vond de promotie plaats van Manon Jansen (2009). Zij promoveerde aan de Universiteit Utrecht op 'Tuning tolerance, Modulating adaptive immune responses for therapeutic purposes'.

Op 6 maart promoveerde Danny van de Sande (2007) aan de Universiteit Utrecht. De titel van zijn proefschrift was 'Exercise electrocardiography in athletes; diagnostic accuracy and pathophysiological background'.

BENOEMINGEN

Op 30 november is Peter Paul Verbeek (1988) benoemd tot universiteitshoogleraar aan de Universiteit Twente. Op internet is over deze eretitel te lezen: "Verbeek is going

to propagate the high tech, human touch profile and wants to further develop the connection between technology and society."

Laurens Klerkx (1995) is benoemd tot hoogleraar aan Wageningen Universiteit bij de leerstoelgroep Kennis, Technologie en Innovatie. Hij is een internationaal erkend expert op het gebied van 'agricultural innovation studies'.

In november verscheen een nieuw, technisch-wetenschappelijk, boek van de hand van Mark van Helvoort (1986) bij een Amerikaanse uitgever, CRC Press.

Het boek is wereldwijd verschenen als hardcover en e-book en ook in Nederland verkrijgbaar via de reguliere kanalen.

Heeft u zelf iets te melden voor deze rubriek?

Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Aan alle oud-Beekvlieters die afstuderen: laat het gerust weten aan de redactie van Tempora Nostra (reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl) of aan het decanaat van Gymnasium Beekvliet (decaan@gymnasiumbeekvliet.nl). Oud-Beekvlieters die (gaan) promoveren worden zelfs van harte uitgenodigd een exemplaar van hun proefschrift naar Beekvliet te sturen - indien mogelijk bezoekt dan een vertegenwoordiger van de school de promotieplechtigheid. We blijven graag op de hoogte!

I Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse luvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, en op Beekvliet.

Redactieadres

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalia sturen naar:

reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Bijdragen kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in september 2019. De kopij daarvoor dient **vóór 1 juli 2019** binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Kees Quinten (1967), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Cees ter Stege (1980) (eindredactie), Mirjan Boot – de Werd (1988), Patrick van Aarle (1993), Bram van Hulsten (2014), Femke Hellings (1997) (column).

Vormgeving: Marc Heymans

Druk: Drukkerij Rooijmans, Nuenen

Oplage: 750

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in dit colofon. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Het lidmaatschap van NMI kost 15 euro per jaar.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl

Ledenadministrateur van NMI:
Patrick van Aarle, bereikbaar via
reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Doorlopende machtiging voor lidmaatschap NMI

SEPA

Naam incassant : Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI)
Adres incassant : Gymnasium Beekvliet, Beekvlietstraat 4
Postcode incassant : 5271 SM Woonplaats incassant : SINT-MICHIELSGESTEL
Land incassant* : Nederland Incassant-ID : NL 14ZZZ402190290000
Kenmerk machtiging :

Door ondertekening van dit formulier wordt u lid van en geeft u toestemming aan Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI) om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven wegens de jaarlijkse contributie van NMI en uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Reünistenvereniging NMI.

Als u het niet eens bent met deze afschrijving, kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Naam :
Adres :
Postcode : Woonplaats : Land* :
Telefoon : E-mailadres :
Examenjaar : Studierichting : Beroep :
Rekeningnummer [IBAN] : Bank identificatie [BIC]** :
Plaats en datum : Handtekening :

* Hoeft alleen ingevuld te worden als het land niet Nederland is.

** Geen verplicht veld bij een Nederlands rekeningnummer.

Opsturen naar: Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA SINT-MICHIELSGESTEL